Dosarul nr. 4-2808/2026
4-26111210-12-4-02092026

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

19 noiembrie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana,
Instanţa în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Sergiu Ciobanu
Grefier Maria Darie
Cu particioarea:
Reprezentantului persoanei juridice Andrei Cozlaniuc

examinând în ședința de judecată publică, cauza contravențională pornită în privința SRL „*****”, IDNO: *****, cu adresa juridică în mun. Chișinău, bd. ***** învinuită de comiterea contravenției prevăzute de 349 alin. (6) din Codul Contravențional, instanța de judecată ,-

C O N S T A T Ă:

La data de 19 august 2026, agentul constatator Cristian Stodușnîi a întocmit proces verbal cu privire la contrvenție nr.*****, în privința SRL „*****”, în baza art. 349 alin. (6) din Codul Contravențional, incriminându-i faptul că, nu și-a onorat obligațiunile privind înlăturarea încălcărilor în termenul stabilit.

Procesul contravențional, pornit în privința SRL „*****”, în baza prevederilor art. 409 alin. (3) din Codul Contravențional, a fost remis de către agentul constatator spre examinare, instanței de judecată.

Reprezentantul SRL „*****”, Cozlaniuc Andrei, în ședința de judecată, recunoaște că persoana nu a fost angajată oficial, fiind de acord să achite pedeapsa stabilită prin amendă.

Agentul constatator, deși a fost înștiințat legal despre locul, data și ora ședinței de judecată, nu s-a prezentat în instanța de judecată la examinarea cazului, înaintând în acest sens cerere de examinare în lipsa sa prin intermediul poștei electronice a instanței, din care motive, potrivit art. 455 alin. (3) din Codul Contravențional, s-a dispus soluționarea cauzei în absența acestuia.

Mai mult, în partea ce ține de citarea participanților, instanța reține că în acest sens, au fost întreprinse toate acțiunile necesare, fiind, pertinentă practica CtEDO care în cauza Ponomariov vs. Ucraina a evidenţiat că ţine de obligaţia părţilor de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoştinţă. În plus, CtEDO reaminteşte că un stat nu poate fi considerat răspunzător atunci când o parte, citată legal şi informată despre obiectul cauzei, renunţă, în mod expres, la dreptul de a se prezenta în instanţă şi de a se apăra (Cauza Poitrimol împotriva Franţei, Hotărârea din 23 noiembrie 1993, seria A nr. 211-K. p. 13, § 31). Atitudinea reclamanților ar echivala cu o renunțare la dreptul de a apărea în instanţă, sau acordul de examinare a cauzei în baza materialului existent.Din motivele

expuse, fiind în prezența datelor de citare legală, instanța a dispus examinarea cauzei contravenționale în lipsa agentului constatator.

Audiind reprezentantul persoanei învinuite, examinând materialele cauzei prezentate, apreciind probele administrate la materialele dosarului în raport cu circumstanțele pricinii, instanța de judecată consideră necesar de a recunoaște vinovată SRL „**", din următoarele considerente.***

În sensul art. 462 din Codul Contravenţional, atunci când examinează cauza contravenţională, instanţa de judecată trebuie să pronunţe una din aceste două soluţii:

a) încetarea procesului contravenţional; sau

b) declararea vinovăţiei persoanei care a comis contravenţia imputată și, după caz, stabilirea sancţiunii contravenţionale, aplicarea măsurii de siguranţă sau înlăturarea executării sancţiunii.

Potrivit art. 7 din Codul Contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Potrivit prevederilor art. 8 alin. (1), (2) din Codul Contravențional, persoana este supusă răspunderii contravenționale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție. Este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională.

Conform prevederilor art. 14 alin. (1) - (3) din Codul Contravențional, contravenția se săvârșește cu intenție sau din imprudență. Contravenția se consideră săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conștient survenirea acestor urmări.

Contravenția se consideră săvârșită din imprudență dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod ușuratic că ele vor putea fi evitate, ori nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deși trebuia și putea să le prevadă.

Totodată, potrivit prevederilor art. 381 alin. (4) din Codul Contravențional, autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cât și cele care dezvinovățesc persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum și circumstanțele atenuante sau agravante. Din perspectiva capitolului IV din Cartea I al Codului Contravențional, instanța de judecată evidențiază că, sancțiunile administrative nu privesc un grup de persoane, ci se adresează tuturor cetățenilor în vederea realizării scopului preventiv și represiv al sancțiunii, iar potrivit art. 38 alin. (4) din legea citată, arestul contravențional poate fi aplicat și în cazul neexecutării intenționate a unei alte sancțiuni contravenționale, ceea ce conferă faptei natura penală.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (*Zilibergerg împotriva Moldovei (§ 35, din 01 februarie 2005), Angel*

împotriva României (§ 52, din 04 octombrie 2007) sau Ozturk împotriva Germaniei (din 21 februarie 1994).

SRL „*****”, prin procesul-verbal cu privire la contravenție nr.***** din 19 august 2026, i-a fost incriminată comiterea contravenției prevăzute de art. 349 alin. (6) din Codul Contravențional, precum că, nu și- a onorat obligațiunile privind înlăturarea încălcărilor în termenul stabilit.

Potrivit art. 349 alin. (6) din Codul Contravențional, refuzul persoanei supuse controlului de a îndeplini, în termenele stabilite, prescripțiile sau măsurile restrictive dispuse repetat şi necontestate conform legislației cu privire la controlul de stat al activități de întreprinzător se sancţionează cu amendă de la 75 la 100 de unităţi convenţionale aplicată persoanei cu funcţie de răspundere, cu amendă de la 150 la 250 de unităţi convenţionale aplicată persoanei juridice.

Verificând legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție, analizând cuprinsul acestuia prin raportare la cerințele prevăzute de lege sub sancțiunea nulității absolute, instanța de judecată constată că dispozițiile legale în materie au fost respectate. Astfel, procesul-verbal nu cuprinde toate mențiunile prevăzute de art. 443 din Codul Contravenţional, însă acestea nu afectează în mod esențial fondul cauzei, iar sub sancţiunea nulităţii absolute, descrierea faptei fiind detaliată, cu arătarea tuturor împrejurărilor în care contravenţia a fost săvârșită, inclusiv a datelor de identitate ale făptuitorului, fiind indicat locul săvârșirii acesteia, figurând semnătura agentului constatator.

În conformitate cu prevederile art. 458 alin. (1) din Codul Contravențional, examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate; b) existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei; c) vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional; d) existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante; e) necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei.

Potrivit art. 425 alin. (2) al Codului Contravențional, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenție, procesul-verbal de ridicare a obiectelor și documentelor, procesul-verbal de percheziție, explicațiile persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, depozițiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele și documentele ridicate, constatările tehnico-științifice și medicolegale, raportul de expertiză.

Aşadar, agentul constatator, a expediat în adresa instanței materialul contravențional pentru examinare și soluționare în conformitate cu art. 409 alin. (3) din Codul Contravențional, prin care totodată, a susţinut în tot învinuirea adusă SRL „*****”, comunicând în acelaşi timp că, fapta contravențională constatată se mai demonstrează şi prin probele administrate şi ataşate la cauza contravențională. Drept urmare, solicită instanței judecătorești să i se aplice SRL „*****” o sancțiune în corespundere cu prevederile art. 349 alin. (6) din Codul Contravențional.

În calitate de probatoriu, de către agentul constatator au fost anexate la materialele dosarului: procesul-verbal cu privire la contravenție nr. PV-ISM-2026- 03 din 19 august 2026; delegația de control nr. DL-ISM-2026-1915 din 01 iulie 2026; nota informativă din 03 iulie 2026; procesul-verbal de control nr. ISM-2026-PVC-1777 din 03 iulie 2026; fișa de

evidență și control din 28 august 2026; sesizarea din 26 noiembrie 2025; scrisoarea nr. S-1209/26-L din 03 iulie 2026, precum şi alte înscrisuri care au fost examinate în cadrul şedinţei de judecată şi care în cumul luate dovedesc fără echivoc vinovăţia SRL „*****”, în săvârşirea contravenţiei prevăzute de art. 349 alin. (6) din Codul Contravențional.

Din toate cele prezentate, instanţa concluzionează că, faptele constatate prin procesul - verbal cu privire la contravenție sunt conforme cu realitatea, or, careva probe ce resping faptele stabilite de către agentul constatator instanței nu au fost prezentate.

În acord cu art. 440 alin. (1) din Codul Contravențional, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției, deciziei privind examinarea contravenției în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

Reieșind din sensul alin. (2), (3) din același articol, rezultă că, (2) agentul constatator este sesizat prin plângere sau denunț ori se autosesizează când dispune de informații suficiente pentru a considera cu un grad înalt de probabilitate că este comisă o contravenție fie prin constatarea faptei contravenționale. (3) În cel mult 15 zile de la data sesizării, agentul constatator este obligat să verifice sesizarea și să întreprindă măsurile prevăzute de prezentul capitol. Din cele elucidate rezultă că vina imputată persoanei ce a fost atrasă la răspundere contravențională este dovedită, ori, agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție cercetând minuțios toate aspectele necesare la cauza contravențională.

Reieșind din prevederile art. 6 al CEDO, pronunțarea de către instanțele de judecată a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligația instanței de judecată de a se expune în hotărârile emise asupra tuturor cerinţelor pricinii, precum şi asupra argumentelor invocate de către intimat întru admiterea sau respingerea acestora (*cauza Garcia Ruiz, 26*).

În sensul art. 6 alin. (1) al Convenției, instanțele de judecată, trebuie, să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale să precizeze noțiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse aprecierii. Mai mult, instanța reține că, calificarea deplină şi obiectivă a împrejurărilor fiecărui caz presupune că, în procesul constatării faptei contravenționale comise şi al cercetării cazului, în baza probelor acumulate, respectând strict principiile de bază ale dreptului contravenţional şi ale procedurii contravenţionale, este necesar să se stabilească: a fost sau nu încălcată norma materială a dreptului contravenţional; vinovăţia făptuitorului; făptuitorul este sau nu subiect al răspunderii contravenţionale; circumstanţele atenuante şi cele agravante ale faptei iar soluţionarea cazului în strictă conformitate cu legislaţia înseamnă că, pe lîngă cercetarea corectă şi sub toate aspectele a cazului contravenţional, decizia cu privire la aplicarea sancţiunii contravenţionale trebuie să fie adoptată în strictă corespundere cu cerinţele legislaţiei în vigoare, iar tipul şi severitate a sancţiunii contravenţionale aplicate trebuie să corespundă gradului de pericol social al faptei comise.

Subsecvent este de reținut că, încheierea unui proces-verbal cu privire la contravenție poate fi emisă numai atunci când în acțiunile (inacțiunile) făptuitorului sânt prezente toate

elementele componente ale contravenției, prevăzute în norma materială imputată (obiectul, latura obiectiva, subiectul, latura subiectiva).

La fel, se reţine că, potrivit concluziilor Curţii Europene în cazul *Ziliberberg contra Moldovei*, la examinarea cauzelor administrative, urmează să fie respectate toate exigenţele ce derivă din prevederile art. 6 CEDO, în special dreptul la apărare, dreptul de a prezenta probe, dreptul la o hotărâre motivate din partea organului care s-a expus asupra cazului etc.

Astfel, la caz se atestă că, prin procesul-verbal de control nr. ISM-2026-PVC-1777 din 03 iulie 2026, făptuitorului i s-a stabilit un termen de până la 13 august 2026, de a înlătura încălcările stabilite prin același act, fapt care probează că, persoana în privința căreia a fost pornit proces contravențional cunoștea cu certitudine despre faptul că, au fost depistate încălcări, fiind oferit acestuia timp pentru a le lichida.

Prin urmare, pentru neînlăturarea în termen a lacunelor depistate SRL „*****” urmează să-i fie aplicată o pedeapsă contravențională. La aplicarea sancţiunii contravenţionale, instanţa de judecată ţine cont de caracterul şi de gradul prejudiciabil al contravenţiei, de caracteristica persoanei, cât şi de circumstanţele atenuante şi cele agravante.

Conform art. 381 alin. (4) din Codul Contravențional, autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atît circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cât și cele care dezvinovățesc persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum și circumstanțele atenuante sau agravante.

Deopotrivă, necesită de ţinut cont şi de scopul legii contravenţionale, care constă în apărarea drepturilor şi libertăţilor legitime ale persoanei, apărarea proprietăţii, ordinii publice, a altor valori ocrotite de lege, în soluţionarea cauzelor contravenţionale, precum şi în prevenirea săvârșirii de noi contravenţii.

La stabilirea mărimii sancţiunii instanţa de judecată ţine cont de circumstanţele cauzei, precum și faptul că, nu există nici una din circumstanţele care înlătură procesul contravenţional sau răspunderea contravenţională stipulate de art. art. 16, 19-27, 30-31, 441 al Codului Contravenţional.

Totodată, la individualizarea pedepsei instanța urmează să țină cont de criteriile generale de individualizare a sancţiunii în conformitate cu prevederile art.41 alin. (1) și (2) Cod contravențional.

Potrivit art. 34 alin. (1) din Codul Contravențional, amenda este o sancţiune pecuniară, care se aplică în cazurile şi în limitele prevăzute de prezentul cod. Amenda se stabileşte în unităţi convenţionale. O unitate convenţională este egală cu 50 lei.

Având în vedere cele expuse anterior și ținând cont de faptul că, vinovăția SRL „*****” în săvârșirea contravenției reținute în sarcina acesteia, este pe deplin dovedită, coroborat cu situația sa materială, instanța de judecată apreciază ca fiind justificată aplicarea unei sancțiuni pecuniare proporționale cu fapta săvârșită, dar la limita minimă prevăzută de art. 349 alin. (6) din Codul Contravențional.

Reieșind din motivele de fapt constatate, instanța a concluzionat că, fapta contravențională prevăzută de art. 349 alin. (6) din Codul Contravențional, a fost probată în conformitate cu reglementările legale, ca fiind săvîrșită de către SRL „*****”. Alte temeiuri de încetare nu au fost constatate de instanță.

În conformitate cu prevederile art. art. 448, 452-460, 462 din Codul Contravențional, instanța de judecată,-

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se recunoaşte vinovată SRL „*****”, în săvârşirea contravenţiei prevăzute de art. 349 alin. (6) al Codului Contravenţional şi se aplică o sancţiune sub formă amendă în mărime de 150 (una sută cincizeci) unităţi convenţionale, ceea ce în corespundere cu art. 34 alin. (1) din Codul Contravenţional, ce constituie 7500 (șapte mii cinci sute) lei.

Se aduce la cunoştinţa SRL „*****” că, în corespundere cu prevederile art. 34 alin. (3) din Codul Contravenţional, este în drept în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plăteşte în cel mult 3 zile lucrătoare de la data aducerii la cunoştinţă a deciziei de aplicare a sancţiunii contravenţionale, în aşa fel, se va considera că, sancţiunea amenzii a fost executată integral.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs în Curtea de Apel Centru, în termen de 15 zile prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

Preşedintele şedinţei,
Judecător **Sergiu CIOBANU**